

Egberto Gismonti in typerende toegift pas bevredigend

MUZIEK Als een artiest van het kaliber van Egberto Gismonti, de vermaarde Braziliaanse pianist, gitarist en componist, na ruim twintig jaar weer eens ons land aandoet, zijn de verwachtingen natuurlijk hoog gespannen, zeker als het een samenwerkingsproject betreft met het Metropole Orkest onder leiding van Vince Mendoza. En hoewel er zaterdagavond in het Amsterdamse Muziekgebouw aan 't IJ beslist wat te genieten viel, overheerste na afloop toch vooral de teleurstelling.

De vier stukken voor piano en volledig orkest die het grootste deel van het programma tot aan de pauze besloegen, vertoonden zoveel mankementen dat het een lange zit werd. Om te beginnen was de orkestpartituur zo ongeveer een kopie van de pianopartij. Daardoor ontstond regelmatig een notenbrij omdat het orkest de snelste figuren gewoon niet kon bijbenen. Bovendien verdronk de vleugel soms in het orkestgeweld en liet ook de balans binnen het orkest te wensen over, zodat het leek als

of iemand wel heel erg van trombones hield.

Het tweede deel begon beemoedigend met een melodieus duet voor piano en cello. Niet groots, maar wel een opluchting na het debacle van de eerste set. De drie stukken voor tien snarige gitaar solo die erop volgden, waren misschien wel het hoogtepunt van de avond geweest, als alle subtiliteiten van Gismonti's op het oog virtuoze vingerwerk tot de zaal waren doorgedrongen. Door de afwezigheid van zaalversterking klonk het nu helaas vooral als gepriegel.

Gelukkig werd het programma toch nog bevredigend afgesloten met als toegift een kort stuk voor piano en orkest waarin de voor Gismonti zo typerende combinatie van lyriek, ritmische verfijning en subtiele verwijzingen naar de Braziliaanse folklore wel degelijk tot stand bleek te kunnen worden gebracht.

Ton Maas

Egberto Gismonti & Metropole Orkest. 20 oktober, Muziekgebouw aan 't IJ, Amsterdam.